

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Og da jeg sejled Dit Hus forbi

Citation: Drachmann, Holger: "Og da jeg sejled Dit Hus forbi", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55033/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Saa pirrer det Sansen
 At følge i Dansen
 Ham, som er Pøkker i Vold. —

Han lod dem alle tilbage,
 Store saa vel som smaa;
 Han fløj paa sit gode Drage-
 Skib hen over Bølgen graa.
 Han havde sig skaaret i Breddens Skov
 Af Eg en Gud til eget Behov.
 Storm var hans Navn,
 Han stod i hans Stavn,
 Pegede frem over Bølgens Vej;
 Haanden var stiv, den drejed sig ej.

Og da jeg sejled dit Hus forbi.

Og da jeg sejled dit Hus forbi,
 Da kunde jeg næppe fatte,
 At det var Dig, som gemtes deri,
 Den dyreste af mine Skatte.

Jeg saa' kun dit Tag. I Aftenens Stund,
 Mod Solens synkende Lue,
 Det tegnede mørkt mod den glødende Grund
 En Kæmpehøjs blaanende Bue.

Naar Solen den sørgende Jord har forladt
 Og slukt under Sø sine Flammer,
 Saa ligger Du stille, min dyre Skat,
 Gemt i det stensatte Kammer.
 Du venter. Højt paa den vilde Sø
 Din Viking tumler med Skuden.
 Han har endnu ikke lært sig at dø,
 Maa sejle sin Sø Dig foruden.

Viking.

Saa kom han i Land paa den gamle Kyst,
 Var Viking, da han drog ud,
 Og ynded at blotte for Vinden sit Bryst,
 At hugge med Økse, at stinge med Spjød;